

Celebrem amb el Santuari de Meritxell el títol de Basílica Menor

El Santuari de Meritxell celebrarà el proper 8 de setembre la concessió del títol i dignitat de Basílica Menor, que només tenen altres dos temples a la diòcesi d'Urgell: la Catedral de Sta. Maria i Ntra. Sra. de Valldeflors, a Tremp. Tothom està convidat a participar d'aquesta festa, que presidirà el Cardenal Antonio

Cañizares i que és un goig per al Principat d'Andorra i per a tota la diòcesi d'Urgell. Durant la celebració eucarística de la festa de la Mare de Déu de Meritxell, es lluiran les dues ensenyes pròpies de la dignitat pontifícia, el conopeu i el tintinacle que expressen la unitat de la nova basílica amb el Sant Pare.

GLOSSA

Tres avemaries

Una senyora d'edat avançada (prop de vuitanta anys) visqué, després de mig segle de felicitat matrimonial, el traspàs del seu espòs, de qui guarda un molt bon record. La nova situació, ateses les circumstàncies personals —edat i condicions físiques— i familiars —el fill viu a l'estranger— l'aconsejà d'anar a viure a una residència. Calgué, doncs, buidar el pis familiar i deixar enrere molts records. Revisant el que havia de portar a la residència, pensà en una Mare de Déu de Montserrat a la qual professava, des de sempre, molta devoció. La imatge era de fusta i estava molt i molt malmesa pels corcs. Res n'aconseïa la restauració i el més prudent era desprendre-se'n. Així ho féu amb dolor i sense dir-ho a ningú. Dies després, rebé una carta d'una amiga que li explicava que havia estat a Montserrat i que li havia comprat una làmina de la Mare de Déu. Qui havia inspirat l'amiga a comprar la làmina de Maria? I per què per a la nostra protagonista? Quan s'han trobat, totes dues amigues han parlat del misteri i de l'acció de la Providència. És bo confiar-hi i descobrir la presència de Déu en el món. La senyora ha portat ara la làmina a la residència i es torna a sentir acompanyada per la Mare de Déu de la seva devoció.

La religiositat popular aplega un conjunt de valors que, amb seny i sa-

viesa, responen qüestionaments espirituals i interrogants vitals. Maria, que va creure que «per a Déu no hi ha res impossible» (Lc 1,37), és la gran mitjancera d'aquesta religiositat. La fe de Maria no va vacil·lar. Va confiar sempre en l'acompliment dels dissenys de Déu manifestats en la Paraula. Qui és Mare de Crist, unida a l'acció salvadora del Fill, ho és també nostra. «Totes les generacions em diran benaurada» (Lc 1,48). És per això que moltes persones, des de la religiositat popular, es refugien sota la seva protecció i la fan mitjancera a l'hora de demanar per les seves necessitats i les de les persones estimades.

El paper de Maria, model de fe, esperança i caritat, és inseparable de la seva proximitat amb el Crist. Els cristians hem de considerar aquesta proximitat i descobrir el seu lloc en les nostres vides i en la de l'Església, com Jesús ens va mostrar: «Dona, aquí tens al teu Fill. Després digué al deixeble: Aquí tens la teva mare» (Jn 19,26-27).

La senyora del nostre relat inicial la té ben situada. Cada vespre, amb la làmina de la Mare de Déu de Montserrat al davant, resa tres avemaries. Quina sort i quin privilegi per a aquells que la senyora inclou en la seva pregària!

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Tots podem i hem de ser evangelitzadors

Que n'és d'important mantenir viva la flama de l'evangelització i la transmissió de la fe. Ha de ser per a tots una preocupació constant, i una intenció sempre present en l'oració mantinguda fidelment: «Que sàpiga ser testimoni vostre, Senyor!». Ens ho reclama el Papa Francesc: «En virtut del Baptisme rebut, cada membre del Poble de Déu s'ha convertit en deixeble missioner (cf. Mt 28,29). Cada un dels batejats, qualsevol que sigui la seva funció en l'Església i el grau d'il·lustració de la seva fe, és un agent evangelitzador, i seria inadequat pensar en un esquema d'evangelització tirat endavant per agents qualificats, on la resta del poble fidel seria només receptor de les seves accions. La **nova evangelització ha d'implicar un nou protagonisme de cada un dels batejats**.

Aquesta convicció es converteix en una crida adreçada a cada cristià perquè ningú no postergui el seu compromís amb l'evangelització, ja que si un de debò ha fet una experiència de l'amor de Déu que el salva, no necessita gaire temps de preparació per a sortir a anunciar-lo. Tot cristià és missioner en la mesura en què s'ha trobat amb l'amor de Déu en Crist Jesús» (EG 120). Són, doncs, els cristians que arrisquen fins la vida, i els missioners escampats pel món, els qui ens estimulen a sortir de l'egoisme i la tranquil·litat per escampar la bona nova de la fe. L'Església és un «hospital de campanya» que surt de les sagristies còmodes, per treballar a favor de tants ferits i «descartats».

El novembre passat, al final de l'Any de la Fe, els Bisbes de Catalunya vam publicar un breu document sobre «**Transmetre el tresor de la fe**». Recordàvem que evangelitzar és la missió encomanada per Jesús a la seva Església i és un deure d'amor, perquè qui s'ha obert a l'amor de Déu, ha escoltat la seva veu i ha rebut la seva llum, no pot retenir aquest do per a ell tot sol. Reflexionàvem sobre alguns aspectes de la missió de l'Església, de transmetre i viure la fe, i precisàvem més alguns dels seus camins en l'actual situació religiosa i social. Aportàvem un breu recorregut pels tres principals moments del procés evangelitzador: **el primer anunci**, adreçat als no creients i als qui, de fet, viuen en la indiferència religiosa; **la iniciació cristiana** per a aquells que, moguts per la gràcia, decideixen seguir Jesucrist; i **el creixement permanent de la fe** dels cristians que necessiten alimentar-la i madurar-la durant tota la vida. La responsabilitat del primer anunci de l'Evangeli pertoca a cada cristià. Per això convé avançar-nos, testimoniar, dialogar i proposar la fe amb l'audàcia que tenien els primers apòstols i deixebles, que «*parlaven amb valentia, confiats en el Senyor*» (Ac 14,3). Comunicarem l'Evangeli en la mesura que ens centrem decididament en el que és més fonamental, la fe en Jesucrist Ressuscitat, creguda i celebrada en l'Església.

¿No ens sentim encoratjats quan coneixem el que **els màrtirs d'avui** en molts llocs del món pateixen per mantenir la seva fe, i resisteixen amb amor els embats dels violents? ¿No ens enardim amb l'exemple dels **missioners** en terres llunyanes que ho han donat tot per Crist? Ells ens animen a ser «**Església en missió**», a comunicar el Crist amb la nostra manera de ser i de viure en el món, amb «**la revolució de la tendresa**» (F. Torralba) que ens mostra el Papa Francesc. Proposem-nos també una implicació de coherència entre el que diem i el que reflecteixen les nostres obres, coherència del servei als més necessitats, que farà que l'anunci de la fe esdevingui creïble i atractiu.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ **ERNESTINA ÀLVAREZ**

Formació benedictina

Del 7 al 10 de juliol es va celebrar a Montserrat la 5a edició de l'*Encuentro de Jóvenes Benedictinas*, que va reunir una vintena de novícies i juniores de diferents monestirs benedictins femenins de l'Estat. La Gna. Ernestina Álvarez, OSB, de Santa Maria de Carbajal, a Lleó, és l'encarregada de coordinar aquestes trobades.

Com valora les trobades?

Ens aporten un gran bé, tant a nivell humà com espiritual. El coneixement mutu que anem tenint facilita l'estimació, la proximitat, la confiança... Compartim diferents formes de viure un mateix carisma, que és molt enriquidor, i preguem juntes celebrant la litúrgia amb molta solemnitat i unitat.

Com ha canviat el perfil de la persona que es planteja la vida monàstica?

Ara són ja d'una certa edat. Van buscant, sobretot, el valor del silenci, una soledat que permeti mantenir la presència de Déu, el contacte amb la Paraula, l'oració litúrgica i molt especialment la vida de comunitat, de família; també l'acollida. Som comunitats contemplatives, però d'oració i de relació en un equilibri, no sempre fàcil, però sí necessari per al desenvolupament de la nostra vocació.

És fàcil adaptar-se a la vida monàstica, avui?

Costa molt trobar algú que vulgui comprometre's en un seguiment de Jesús de manera estable, per sempre. Les dificultats en l'adaptació a la vida monàstica són molt variables, segons la persona. Costa entrar en un ritme comunitari establert. Una altra dificultat són les relacions comunitàries que poden fer difícil seguir un ritme d'oració tan intens com el de la vida contemplativa.

Oscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

L'atenció als *oblidats* de la ciutat

Algunes de les majors megàpolis són ciutats d'Amèrica Llatina i, per això, ja des de 1965 es va desenvolupar la pastoral urbana en les quatre assemblees generals del CELAM (conferències episcopals del continent).

L'objectiu és inculcar (és a dir, arrelar o *encarnar*) l'Evangeli en la cultura urbana. Ara bé, aquest desafiament és present també a Europa i a altres continents.

El papa Francesc somia amb una acció missionera que ho transformi tot. Una Església centrada en la missió és una Església *en sortida*. Francesc és el primer successor de Pere que ve d'una ciutat contemporània amb un índex molt alt d'immigració. I és el primer Papa procedent del món cultural i religiós d'Amèrica Llatina. Per això, el seu programa pontifici té un fort impacte de religiositat popular i de compromís social. Proposo aquests quatre temes (*que es tractaran en propers articles*):

1. El projecte missioner de Francesc
2. La sortida cap a les perifèries en la pastoral urbana
3. L'opció pels pobres en una Església cordial
4. Vers una pastoral urbana de la trobada fraternal

(De la ponència del Dr. Carlos Maria Galli, de Buenos Aires, al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Pensar en los hijos

«Doctor, hemos venido para que usted nos diga cuándo hemos de separarnos» —me explican al unísono y con toda parsimonia una modosita pareja en la consulta.

—«¿Qué yo tengo que decirles cuándo han de separarse ustedes?» —exclamo poniendo cara de sorpresa y total incredulidad. «Yo no puedo tomar esta decisión, son ustedes los que...»

—«Tiene razón, doctor. Quizá nos hemos expresado mal» —puntualizan. «Lo que queremos es que usted nos diga cuál es el mejor momento para que no se afecten los hijos...»

—«¡Ah! Esto es otra cosa» —respondo con un suspiro de alivio.

A menudo, la agenda de los padres en cuanto a la separación entra en conflicto con los deseos de los niños, que, como es sabido, necesitan de un hogar estable mientras crecen. Creo que en la historia de la humanidad no ha habido una época —de paz— con tantas rupturas de pareja como la que estamos viviendo.

Bajo mi punto de vista de psiquiatra dedicado a temas de familia, he aquí unos consejos, pensando en los hijos, si se vive una previsible separación:

- Procurar no pelearse delante de los hijos.
- No monopolizar al hijo en contra del otro progenitor.
- Limitar la intervención de familiares y amigos.
- Buscar asesoramiento de personal cualificado: médico de cabecera, psicólogo, psiquiatra, religioso, pedagogo, etc.
- Informar a los hijos de la situación. Volveremos sobre este punto.

Dr. Paulino Castells
(Creer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Sin tirar la toalla

Se resiste algo de nosotros a la hora de regresar a lo cotidiano? Pudiera ser. Sin embargo, la expectación de lo nuevo trae algo de luz.

Apoyados en la fuerza del Señor, guiados por el amor, miramos el futuro con la ilusión del tiempo que está por estrenarse. Futuro no exento de esfuerzo y de la dureza del camino. Tiempo de organización y programaciones. Llamados a «discernir lo que es la voluntad de Dios, lo bueno, lo que agrada, lo perfecto» (Rm 12,2).

Jesús nos invita a seguirlo, siendo testigos del Evangelio «día tras día, en el esfuerzo del trabajo, del diálogo y de la amistad», decía el Papa en la homilía del día de San Pedro. Pero Francisco nos alerta: «Pensemos cuántas veces nos hemos entusiasmado con una cosa, con un proyecto, con una tarea, pero después, ante las primeras dificultades, hemos tirado la toalla». Y nos advierte que necesitamos «un encuentro cotidiano con el Señor, todos los días, con nuestras victorias y nuestras debilidades». Él es «el que es fiel», y nos pide a nosotros la misma fidelidad.

Y terminaba invocando la intercesión de María «para que nos ayude a dejarnos sorprender por Dios sin oponer resistencia, a ser hijos fieles cada día, a alabarlo y darle gracias porque Él es nuestra fuerza».

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

1. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [1Co 2,1-5 / Sl 118 / Lc 4,16-30]. Mare de Déu del Puig (València). Sant Lleïr o Lliceri, bisbe de Coserans (s. vi); sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; santa Anna, profetessa; santa Teresa-Margarida Reddi, vg. carmelitana; beat Josep Samsó (Castellbisbal 1887 - Mataró 1936), prev. i mr.
2. ■ **Dimarts** [1Co 2,10b-16 / Sl 144 / Lc 4,31-37]. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Íngrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).
3. □ **Dimecres** [1Co 3,1-9 / Sl 32 / Lc 4,38-44]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.
4. ■ **Dijous** [1Co 3,18-23 / Sl 23 / Lc 5,1-11]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja). Sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).
5. ■ **Divendres** [1Co 4,1-5 / Sl 36 / Lc 5,33-39]. Santa Obdúlia, vg. i mr.; beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).
6. ■ **Dissabte** (□ Tortosa) [1Co 4,6-15 / Sl 144 / Lc 6,1-5]. Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa al 1178. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura). Sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.
7. ■ **† Diumenge vinent**, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 33,7-9 / Sl 94 / Rm 13,8-10 / Mt 18,15-20]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,7-9)

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir, us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meva, tot-hom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell, però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre els meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Sasiat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, / i sóc feliç sota les vostres ales. / La meva ànima s'ha enamorat de vós, / em sosté la vostra mà. R.

La Santa Faç de Jesús. Pintura d'El Greco (Domenico Theotocopoli, 1541/1542-1614)

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 20,7-9)

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; me forzaste y me pudiste. Yo era el hazmerreír todo el día, todos se burlaban de mí. Siempre que hablo tengo que gritar: «Violencia», proclamando: «Destrucción». La palabra del Señor se volvió para mí oprobio y desprecio todo el día.

Me dije: «No me acordaré de él, no hablaré más en su nombre»; pero ella era en mis entrañas fuego ardiente, encerrado en los huesos; intentaba contenerlo, y no podía.

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo; / mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

▶ Lectura de la carta sant Pau als cristians de Roma (Rm 12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li ofereu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,21-27)

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vós això no us pot passar!». Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes». Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdía la vida? Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare, voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres.»

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 12,1-2)

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a presentar vuestros cuerpos como hostia viva, santa, agradable a Dios; este es vuestro culto razonable. Y no os ajustéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir lo que es la voluntad de Dios, lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 16,21-27)

En aquel tiempo, empezó Jesús a explicar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡No lo permita Dios, Señor! Eso no puede pasarte.»

Jesús se volvió y dijo a Pedro: «Quítate de mi vista, Satanás, que me haces tropezar; tú piensas como los hombres, no como Dios.» Entonces dijo a sus discípulos: «El que quiera venir conmigo, que se niegue a sí mismo, que cargue con su cruz y me siga. Si uno quiere salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí la encontrará. ¿De qué le sirve a un hombre ganar el mundo entero si malogra su vida? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá entre sus ángeles, con la gloria de su Padre, y entonces pagará a cada uno según su conducta.»

COMENTARI

Cal agafar la creu per seguir Jesús

L'evangeli d'avui s'hauria de llegir conjuntament amb el del diumenge passat. Allà assistíem a una lloança molt notable de Pere i de la seva fe. Avui, en canvi, la continuació de l'escena posa sordina a la fe de Pere. La raó és molt senzilla: Pere ha malentès el messianisme de Jesús. Davant del primer anunci de la passió (Mt 16,21), el deixeble diu: «De cap manera, això no et pot passar» (16,22). El rebuig de Jesús és contundent: «Vés-te'n d'aquí Satanàs» (16,23). És el mateix rebuig de Jesús al temptador en la darrera temptació, que li proposava un messianisme triomfant (Mt 4,10). Mateu encara ho subratlla afegint-

hi una afirmació colpidora: «Tu ets una pedra d'ensopec per a mi» (16,23). La fe de Pere és un do de Déu, però encara ha de passar per la prova de les negacions de Jesús que trobarem en el relat de la passió. Els dubtes i el malentès l'acompanyen i la seguiran acompanyant.

En conseqüència, l'ensenyament de Jesús sobre el seguiment que tenim a continuació és l'inici d'una nova etapa d'ensenyament de Jesús als deixebles sobre el seguiment: «Cal seguir-lo prenent la creu i caminant darrera de Jesús». Aquest és la segona etapa que Mateu reproduceix seguint l'esquema fonamental de Marc (Mc 8,31-10,45 = Mt 16,21-20,28). La formulació («prendre la creu i donar la vida») correspon a l'òptica

postpasqual. És, sobretot, un missatge per als lectors, per a nosaltres.

El text d'avui es tanca amb una clara referència a la solemne escena de la vinguda de Jesús al final de la història, que juga un paper tan important en Mateu (vegeu 13,36-43; 16,27-28; 19,28; 24,29-31.37.39.44; 25,31-33; 26,64). És el moment de passar comptes per les bones obres realitzades. Mateu, ho hem anat veient, no es cansa de recordar que l'actuació dels deixebles és molt important. Mateu és l'evangeli que arrela en el fructificar en bones obres. És un evangeli ètic. En definitiva, un evangeli profundament arrelat en el judaisme.

Visita pastoral a Peramola

Diumenge dia 13 de juliol l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives realitzà una Visita Pastoral a la parròquia de Sant Miquel de Peramola (Alt Urgell). Estigué acompanyat pel Rector del poble Mn. Just Llahí i per Mn. David Codina. A la seva arribada a la parròquia Mons. Vives pogué saludar els veïns i famílies que s'havien congregat per donar la benvinguda a l'Arquebisbe i participar a l'Eucaristia dominical. Mons. Vives explicà als fidels, i especialment als nens que s'havien congregat per participar a la Missa dominical, com Jesús utilitzava exemples del seu temps i en el text proclamat en aquell diumenge utilitza la paràbola del sembrador. A la pregària universal es pregà especialment per la comunitat cristiana de Gaza i per la pau entre Palestina i Israel així com també a Síria, Nigèria i a tants llocs que sofreixen el flagell de la guerra i de la violència.

Trobada dels preveres d'Andorra

Els preveres de l'Arxiprestat de les Valls d'Andorra van celebrar a principis de juliol la trobada final de curs que fou presidida per l'Arquebisbe i Copríncep Mons. Joan-Enric Vives i per l'Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàrries. Al col·legi Mare Janer d'Andorra tingué lloc la sessió de treball. Mons. Vives informà als preveres d'Andorra sobre la concessió del títol de Basílica Menor que el Sant Pare Francesc ha volgut atorgar al Santuari de la Mare de Déu de Meritxell i els preveres mostraren la seva alegria i satisfacció i felicitaron especialment al Rector del Santuari de la Basílica de la Mare de Déu de Meritxell, Mn. Ramon Rosell.

L'església de Santa Maria d'Organyà és restaurada i dignificada

La col·legiata de Santa Maria d'Organyà ha viscut una profunda renovació del seu interior que ha culminat l'obra de restauració del temple, que es va iniciar al 2002. La restauració s'ha fet al llarg dels anys i va culminar a finals d'aquest mes de juliol, quan es van acabar les obres de l'interior. L'obra de restauració d'aquest temple parroquial, que és part important de la història i del desenvolupament de la diòcesi, es va iniciar amb l'arranjament de les cobertes i la zona superior de les voltes, que són visitables i que mostren les vicissituds de l'edifici a través dels segles.

En aquesta darrera fase de restauració, la cinquena, s'han fet intervencions en l'absis, per protegir les pintures romàniques que s'hi han trobat, en el creuer, les cúpules i llanternes, la nau central i les naus laterals, i s'han fet treballs de sanejament de parets, un nou paviment al presbiteri i, a més, s'ha dut a terme una renovació de la il·luminació, s'ha instal·lat calefacció i s'han pintat les parets. El pressupost de l'obra ha estat de 150.000 euros, que s'han finançat a través de donatius populars a la parròquia, i amb el finançament del programa europeu Leader i de l'Institut d'Estudis Ilerdencs de la Diputació de Lleida.

Aquestes obres —que culminen un procés d'anys, que va començar amb la consolidació de l'estructura, i la substitució de la taulada del temple— van ser inaugurades el passat dia 15 d'agost, Festa de la Mare de Déu, per l'Arquebisbe Joan-Enric, en una multitudinària missa de Festa Major. Mons. Vives va fer la benedicció de les obres en un acte solemne al que també van assistir l'Alcalde d'Organyà, Sr. Antoni Fiol, i representants de la Diputació de Lleida, de l'IEI i del Consell Comarcal de l'Alt Urgell. La missa va ser solemnitzada per la Coral Bordonera, que en acabar va oferir un petit concert als assistents.

El temple mostra de manera rellevant les restes de pintures romàniques del segle XII que es troben situades a l'absis de l'església, i ahora s'ha pogut restablir l'absis per tal de donar context a aquestes restes de pintures en el lloc original per a on van ser concebudes.

Bressol de les Homilies d'Organyà

La col·legiata és de gran importància històrica per al bisbat i també per a Catalunya, ja que es considera que s'hi va predicar el document literari més antic escrit en llengua catalana, les «Homilies d'Organyà», un fragment de sermonari destinat a la predicació de l'Evangeli que es va escriure entre el final del segle XII i el començament del XIII, molt possiblement el 1204 (segons Mn. Armand Puig) i descobert a la rectoria d'Organyà el 1904.

Càritas Andorrana rep el donatiu de 5.400 euros gràcies a una cursa popular

Càritas Andorrana va rebre 5.400 euros de donatiu, fruit de la recaptació de la venda de samarretes solidàries duta a terme durant la 5a cursa popular Illa Carlemany, que es va celebrar el 25 de maig organitzada pel Govern d'Andorra i amb el patrocini del centre comercial Illa Carlemany, en benefici del Banc d'Aliments de Càritas. El president de Càritas, Sr. Agustí Font, va rebre el xec de mans del Secretari d'Estat de l'Esport, Sr. Jordi Cerqueda.

La 5a cursa popular Illa Carlemany realitzada amb motiu del dia de l'Esport per a tothom va assolir un nou rècord de participants en una cursa popular a Andorra, amb uns 2.700 participants que van poder gaudir de la cursa i de les activitats organitzades.

El Dia Nacional de l'Esport per a tothom impulsa uns estils de vida saludables, dins l'Estratègia Nacional per la Nutrició, l'Esport i la Salut (ENNES), pensada per fomentar una alimentació sana i per animar els ciutadans a practicar alguna activitat física de manera regular i adaptada a les seves possibilitats.

ESCOLTEU RÀDIO ESTEL-PRINCIPAT

**105.0 - 104.4
107.5 - 91.5**

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

LA PLETA: 10 ANYS DE CÀTEDRA DE PENSAMENT CRISTIÀ

Una nova presència pública del cristianisme

El cristianisme, i més concretament l'Església catòlica, no pot continuar pensant la seva presència pública en resposta a les categories del vell laïcisme.

Per una banda pot tenir aquesta temptació, que segurament portaria de nou antics confessionalismes, que ja en el seu moment van mostrar la seva inoperància, fins i tot el seu caràcter contraproduent. Per l'altra, la temptació podria ser lluitar per una nova negociació d'espais públics amb les autoritats polítiques que, posant-lo a recer, mantinguessin certes formes institucionals de presència. Ambdues orientacions ens apareixen incompletes, i en general abocades a l'aporía. Després de la pèrdua del monopoli confessional-estatal, confessio-

nal-política si es prefereix, a la religió, concebuda com a resposta personal des de la fe —és aquest un dels grans passos realitzats, coherentment amb la proposta més genuïnament cristiana, en l'últim mig segle— aquests són alguns espais de presència pública cristiana no confessional del cristianisme.

(...) Més enllà, o millor més ençà, de tota presència pública no confessional, el cristianisme ha de continuar essent font i oferiment de l'experiència del misteri i ha de continuar possibilitant a tots els homes del nostre temps l'accés al Déu proper. Sense experiència de transcendència i adoració, sense recolliment i experiència de gratuïtat personal, no hi ha cristianisme, encara que hi hagi una proposta que pugui ser anomenada cristiana a l'origen.

Tot i així, i per tot això, em refereixo a continuació a aquelles propostes cristianes que poden sos-

tenir-se per si mateixes en el diàleg cultural i social: la presència pública cristiana racional de la fe cristiana; com a coreguladora del patrimoni cultural i de la religió emocional; la d'una «gran Església», que pot ajudar a generar un espai d'acolliment i de diàleg interreligiós i intrareligiós que tingui efectes en altres formes d'integració i diàleg cultural en la ciutat i que serveixi com a lloc de trobada i de diàleg, com a «escola de comunió»; i finalment, hi ha una forma de presència pública cristiana que, sota el nom d'atri dels gentils, (...) s'ofereix avui en la intersecció entre confessionalitat i evangelització, d'una banda, i secularitat i pluralisme agnòstic d'una altra.

Josep M. Margenat

«Entre l'erigió i la guineu, la presència pública del cristianisme més enllà del laïcisme»
Cristians en el món: una presència activa
Càtedra de Pensament Cristià 2010